

නිල් ඇස් ඔක්තාවියෝ පාස්

පරිවර්තනය - නිලක කඳුරුගමුව

මම ගැහිටිටෙට් දාසියෝ තෙත් වෙලා. මේ දැන් වතුර ඉහපු රතු ගඟුළු ඇල්ලපු පොළොවින් උණුසුම් භූමිලයක් නැගුණා. ගිහිකණ වැටුණු ඇටි පාට තටු කියෙන සමහලුයන් කහපාට විදුලි බුහුල වෙරි කරුණෙහි. එල්ලෙන ඇදෙත් බැහැරපු මම සෛරජී පදකමටත් දානමන නැකුට කාමරය ගරනා ඇවිදගෙන ගියේ තමන්ගේ ගූලෙන් එළි බැහැරපු හේතුවෙන් ඉදිපු කියන බයෙන් උඩින් අඩිය කියා ගියා. පූර්ව පණේල ලැඟට ගිය මම මේ පිටියර්ද පළාතේ වානය ආත්වාස කලා. විශාල, ගැහැනු රාත්රිය හුස්ම ගන්න හදි ඇතෙහවා. කාමරය මැදට ආපනු ඇවිද ගෙන ගිය මම සේරුන්ගෙවි කියෙන වතුර බේකෙක් බේසමට ගිස් කරලා ඒක මගේ තුවාස පොතෙහවා. තෙත් කරපු තුවාසෙන් පපුවෙහි කකුළු සුදුසු ඇත පිහ දුණා ගත්තු මම ඇදුම් ඇඳ ගත්තේ ඒවාගේ වාටි වල මකුණෝ ඉන්නවද කියලා හොඳට බලලෙයි. මම කොළ පාට පැයපළ දිගේ පහළට බැස්සා. හවාතැන් පොළේ දොර ගාවදී මම ඒක අයිතිකාරයාගේ ඇතේ හැප්පෙනගියා. හවාතැන් පොළේ අයිතිකාරයා වැඩි කනාමගත් හැති එකක් කනෙත්. මිනිහා වේටුල් බැකුවක වාඩි වෙලා දුම් බොහවා. මිනිහගේ ඇහැ බාහට පිය වෙලා. බැරැඩි හදිකින් මිනිහා කනා කලා

"කොහෙද යන්න?"
"හර ග්‍රීස්මයි. මං පොතිඩක් ඇවිදින්න යනවා."
"ලේ... දැන් කඩවල් වනලා. පාපේ එළියකුත් නෑ. හේ ඇතුළට වෙලා ගිවිය හම් තමයි හොඳ."

උරැසියි ඇකුලා "මං ඉක්මනට එනවා" කියලා මමහුපු මම ඇදුරට වැදුණා. ඉස්සේල්ලේ මට කිසි දෙයක් පෙනුණ නෑ. ගල් ඇල්ලු පාර දිගේ යන මගේ පස පැරලුණා. මම සිගරැට්ටුවක් පත්තු කර ගන්නා. එක පාරටම කුලු වලකුළක් මැදින් හඳු මතු වුණේ තැනින් තැන බිඳී ගිය පුළු පුළු පාට තැප්පයක් එළිය කරමින්. ඒ සුදුපාපෙට් ගිහිකණ වැටුණු මම හැටුණා. ගිත් හුලුගත් හැමුවා. මම සියඹලා සුවද පිරිවිව වානය ආත්වාස කලා. කොළුවල සරයෙහනුයි කැමිත්ගෙනුයි පිරිවිව රාත්රිය මුහුම්හු හවා. උස් තණගස් වල

රැහැයියේ දැනලා ගිවියා. මම ගිය මසවලා බැලුවා. ඉහළ අහසේ තාරකාක් වැඩිලා ගෙන. මට හිතුණේ විශ්වය කියන්නේ සංඥා සංකේත පිරිනැමු සුචියල් පද්ධතියක් ය, යෝධ සන්නිවේදන අතර කෙරෙන සංවාදයක් ය කියලයි. මගේ ක්‍රියාවන්, රැහැයියාගේ හදි, තාරකාවල දිලීනිම, මේ හැම දෙයක්ම ඒ සංවාදයෙන් තැන තැන විසිරුණු වාකා කැලී, විරාමි සහ අක්ෂර හැර වෙන දෙයක් නෙවෙයි. මම ඇකුරක් පමණක් වෙවිව ඒ වචනය මොකක්ද? ඒ වචනය කනා කරන්නේ කවුරුද? ඒ වචනය අමතන්නේ කාටද? මම සිගරැට්ටුව පදික වේදිකාවට විසි කලා. විසි කේවච සිගරැට්ටුවෙන් දිලියෙන කවයක් ගිවිහිනාස වුණා. පුළු වී බුම කේතුකවින් වගේ එයින් කුඩා ගිහි පුළිඟු විසිරුණා.

මම හුන වේලාවක් ගිස්සේ හෙමින් ඇවිදිදා. ඒ මොහොතෙදී මගේ නෙල් වලට කොවිටර් බිඳහසක් ආරක්ෂිත බවක් දැනුණද කියනවා හම් ඒවා විශාල ප්‍රිතිගයින් මා සමගම කනා කරන්නට වුණා. රාත්රිය ඇස් වලින් පිරිවිව උද්ගාහයක්. මම පාර පතින කොට කවුරුදෝ දොරකින් එළියට එන හදි ඇකුණා. හැරැලා බැලුවත් මට කාවවත් පෙනුණේ නෑ. මම පස ඉක්මන් කලා. ඊක වෙලාවකින් ගල් පොළොවේ වදින සෛරජී වල විසිලී හදි මට ඇකුණා. සෑම පියවරක් පාසාම මා පිටුපසින් එන හෙවිනැල්ල මට කිට්ටු කරන බව දැනුණත් ආපනු හැර බලන්න මට වුවමනා වුණේ නෑ. මම දුවන්න වැයම් කලා. ඒත් දුවගන්න බෑ. එකපාරටම මම නැවතුණා. ආරක්ෂාවට යමක් කරන්න ඉස්සර පිහියක කුඩ මගේ පිටු වදිනවා දැනුණා. මෘදු කටහඩක් මගේ පිටුපසින් නැගුණා

"ඒයි මහත්තයා හෙල්ලෙන් එපා. නෙල්ලුණෝ මේක බස්සන්නවා."
"තමුසෙට මොහවද සීත?"
හැරෙන්නෙවත් ගැහිව මම ඇකුරට.

"මහත්තයාගේ ඇස් දෙක", මෘදු, වේදනාවකින් පිරුණා වගේ වෙවිවි කටහඩ උත්තර දුන්නා. "මගේ ඇස් දෙක" මගේ ඇස් දෙක මොකටද තමුසෙට? මේ බලනවා මා ගාව සැල්ලි ඊකක් කියෙනවා. හොඳින් නෑ. ඒත් ඒ සෑහෙන ප්‍රමාණයක්. මට යන්න ඇරඹෙත් මා ගාව කියෙන හැමදේම තමුසෙට දෙන්නම්. මාව

මරන්න එපා."
"බයවෙන්න එපා මහත්තයා මං මහත්තයව මරන්නේ නෑ. මං ඇස් දෙක ගලවා ගන්නවා විතරයි."
"ඒත් මගේ ඇස් දෙකෙන් තමුසෙට ඇති ප්‍රයෝජනය මොකක්ද?" මම ආපනු ඇකුරට.
"මගේ ගැනු හුමයට ආසාවක් තියෙනවා. ගිල් ඇස්වලින් හැපු මල් කළඹක් එයාට සීතල. මේ පැත්තෙන් ගිල් ඇස් නොයා ගන්න හරි අමාරුයි."
"මගේ ඇස් දෙකෙන් තමුසෙට වැඩක් නෑ. ඒවා දුම්රු පාටයි."
"මාව මෝබයට ඇත්දන්න දැයිනි වෙන්න එපා මහත්තයා. මං නොදුට ම දන්නවා මහත්තයාගේ ඇස් ගිල් පාටයි කියලා."
"මිහිගෙගන් ඇස් උතුල්ලෙන් නදන්න එපා. මං තමුසෙට වෙන දෙයක් දෙන්නම්."
"මට වෙන දෙයකින් වැඩක් නෑ. පණකිතකම් නැතුව අනෙක් පැත්තට හැරෙන්නවා." මිනිහා බොහෝම රළු විදියට අණ කලා.

මම හැරුණා. මිනිහා බොහෝම කුඩා දුර්වල කෙනෙක්. තල් කොළ නොප්පියෙන් මිහිගෙ මුණා බාගයක් වැටිලා. දකුණු අතේ තිබුණා පිටියර්ද පළාත් වල හදන ජාතියේ පිහියක්. ඒක හඳු ඒළියට දිලියුණා.

"කෝ මට මහත්තයාගේ මුණ පෙන්වන්න"
මම ගිහිකුරක් ගලලා මුණට කිට්ටු කර ගන්නා. ගිහි කුරේ එළියට මගේ ඇස් දෙක පියවුණා. මිනිහා මගේ ඇති පිය අතින් උස්සලා බැලුවා. මිහිගට ඇස් දෙක පැහැදිලිව පෙනුණේ නෑ. කකුලු ඇතිලි තුඩු වලින් ඉස්සිලා මනු වුවමනාවෙන් මා ලිහා බලන්න ඉන්නවා. ගිහිකුර පත්තු වෙලා ගිහින් මගේ ඇතිලි පිරිවුණා. මම ගිහිකුර බිම දැමීම. ඊක වෙලාවක් යනකා කවුරුන් කනා කළේ නෑ.

"දැන් තමුසේ වීස්වාසයි නේද? මගේ ඇස්දෙක ගිල්පාට නෑ."
"මහත්තය හරි සුත්තර කාරයෙක් නේද?" මිනිහා ඇකුරට. "බලමු. පත්තු කරනවා තව ගිහිකුරක්." මනු අණ කලා.
මම තව ගිහිකුරක් පත්තු කරලා මගේ ඇස් දෙක ලුගට ඇල්ලා ගන්නා. මගේ කමිස අතින් ඇල්ලා ගත්තු මිනිහා මට ආයෙන් අණ දුන්නා.
"දුණා ගහනවා."
මම දුණා ගැනුවා. මනු එක අතකින් මගේ කොණ්ඩයෙන් ඇල්ලලා බලා පස්සට ගැවුරුවා. කුතුහලයෙන් සහ දැඩි ආතතියකින් මිනිහා මා උඩින් හැමුරු වුණා. මගේ ඇති පිය වල ගැටෙනකමම මනු පිහිය පහන් කලා. මම ඇස් දෙක වහගන්නා.
"ඇස් දෙක ඇරගෙන ඉන්නවා." මනු අණ කලා.

මම ඇස් දෙක ඇරියා. ගිහිකුරේ දැල්ලෙන් මගේ ඇති පිය පිරිවුණා. එක පාරටම මිනිහා මාව අත හැරියා.
"හර, ඒවා ගිල් පාට නෑ. යහවා යන්න."
මනු ඇකුරදත් වුණා. මලුට අත් දෙක ගියා ගෙන මම තැප්පයට හේත්තු වුණා. වුණේ මොකක්ද කියලා ගිහා ගන්න මම වැයම් කලා. පස පැකිලෙමින් වැටෙමින් ආපනු හැටිත්ත මම උත්සාහ කලා. පැදුරට ගිය හතරය මැදින් මම පැයක් එතර වුණෙහි. හතර වතුරසුට එන කොට මට පෙනුණා හවාතැන් පොළේ අයිතිකාරයා තවමත් දොර ගාව ඉඳගෙන ඉන්න හැටි. මම ඇකුලට ගියේ වචනයක්වත් කනා නොකරයි. පහුවල මම ඒ හතරය හැර දුණා පිට ගියා.

(* නිලියේ වෙයිත්බහර්නේ ඉංග්‍රීසි 2016වනගයෙහි.)
ඔක්තාවියෝ පාස්
boondi.lk

**AUSTRALIA DAY
CELEBRATE
YOUR WAY**

Australia Day means something different to everyone, and it's important you do what's right for you. So on January 26, reflect on what you love about being Australian.

australiamday.org.au #australiamday